

Sygn. akt III Ca 217/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi III Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Izabela Wawrzynkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2015 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.**

przeciwko **J. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi IX Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w B. z dnia 26 września 2014 roku

sygn. akt IX C 770/13

1. zmienić zaskarżony wyrok w punkcie 1. w ten tylko sposób, że po słowach „kwotę 1091,67 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt siedem groszy) ” wpisać słowa „z ustawowymi odsetkami”;

2. oddala apelację w pozostałej części .

Sygn. akt III Ca 217/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 września 2014 roku sygn. akt IX C 770/13 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi IX Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w B. zasądził od pozwanego na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 1 091,67 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, czyli od 15 stycznia 2013 roku i oddalił powództwo w pozostałej części, a także zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 171,84 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W ocenie Sądu I instancji za udowodnioną należało uznać kwotę kapitału wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu, gdyż na podstawie załączonego (...), wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i umowy o kredyt zawartej z pierwotnym wierzycielem nie można zweryfikować kwot dochodzonych z tytułu zaliczki na komornika i kosztów sądowych.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył powód, który zaskarżając wyrok w części, to jest w punkcie II zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 328 kpc oraz naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 509 § 2 k.c., art. 353¹ kc i 481 kc. W konkluzji skarżący wniósł o

zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie całości roszczenia zgłoszonego w pozwie, z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja podlegała co do zasady oddaleniu..

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego. Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzano postępowania dowodowego jak w niniejszej sprawie.

Już na wstępie za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej analizy materiału dowodowego i w konsekwencji uznanie, że przedstawiony przez powoda materiał dowodowy nie może stanowić podstawy wydania orzeczenia uwzględniającego powództwo.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań przypomnieć jeszcze należy, iż w myśl powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądzenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Sąd Rejonowy w szczególności, wbrew stanowisku apelującego, słusznie stwierdził, iż roszczenie powoda w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione w całości co do wysokości.

Zauważyć należy, iż na udowodnienie wysokości dochodzonej kwoty skarżący przedstawił wprawdzie (...) i umowę o kredyt zawartą przez dłużnika z pierwotnym wierzycielem nie stanowiące jednak dowodów w rozumieniu kpc, gdyż nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika. Poza powyższymi dowodami do pozwu nie zostały załączone jakiegokolwiek inne dokumenty wskazujące na wysokość dochodzonego roszczenia. Powód poprzestał na stwierdzeniu, że nabył taką wiarygodność potwierdzoną w bankowym tytule egzekucyjnym. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, oceniając zasadność roszczenia powoda nie można się opierać wyłącznie na samej kwocie wskazanej w umowie pożyczki. Umowa ta nie opiewa bowiem na należności uboczne, które również zostały naliczone przez bank. W okolicznościach niniejszej sprawy jest to niemożliwe także z tego względu, iż powód przyznał wpłaty – choćby w toku postępowania egzekucyjnego. Poza jednak własnym stwierdzeniem, iż zostały one uwzględnione w

kwocie dochodzonego roszczenia, nie przedstawił żadnego dowodu na tę okoliczność, a tym bardziej nie przedstawił dokumentu pozwalającego na weryfikację, czy owo uwzględnienie nastąpiło w sposób prawidłowy.

Wobec powyższego, a w szczególności uwzględniając fakt, iż strona pozwana stanowczo zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, nie można było przyjąć, aby owa wysokość była bezsporna. To zaś skutkowało musiało uznaniem, iż powód nie udowodnił wysokości swojego roszczenia, co, jak prawidłowo stwierdził, Sąd Rejonowy, prowadzić musiało do oddalenia powództwa w części.

Z tych wszystkich względów, a także uwzględniając fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja w przeważającej części podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. Zmianie jedynie podlegał częściowo punkt 1 zaskarżonego wyroku, bowiem należy domniemywać, że uwadze Sądu I instancji umknęło, że ustalając datę początkową naliczania odsetek nie wpisał słów „z ustawowymi odsetkami”, co musiało skutkować zmianą w trybie art. 386 § 1 kpc.